

РЕШЕНИЕ

№ 1752

гр. София, 13.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав, в публично заседание на 31.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арnaudова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **11298** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба с вх. № 27983 от 23.11.2012 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) подадена от Д. М. С. срещу писмо с рег. индекс 4426/492 от 15.10.2012 г. издадено от директора на Агенция „Митници”, с което ѝ е отказано удължаването на срока на разрешен неплатен отпуск по чл. 62, ал. 2 от ЗДСл.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения отказ за удължаване срока на неплатения отпуск на служителя, като издаден в нарушение на процесуалните правила и на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения акт са изложени и в представени от процесуалния представител на оспорващия писмени бележки. Направено е искане до съда да се отмени обжалваният акт издаден от директора на Агенция „Митници”, както и да бъдат присъдени на оспорващия направените по делото разноски.

Ответникът – Директорът на Агенция „Митници”, чрез процесуалния си представител, е изразил становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на обжалваната заповед, по подробни съображения представени от него писмени бележки. Направено е искане до съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, както и да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Направено е и възражение за прекомерност на претендираното от оспорващия адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура е изразил становище за основателност на жалбата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото доказателства се установява, че Д. М. С. е работела в Агенция „Митници“ по служебно правоотношение, с последна заемана от нея длъжност „главен инспектор“ в митнически пункт „Л.“, Митница „Югозападна“.

Със заповеди № 398 от 05.12.2008 г., № ЗАМ-308 от 27.05.2009 г., № 7635 от 07.08.2010 г. и № 2105 от 13.05.2011 г. на директора на Агенция „Митници“, С. е командирована в К. със задача в Мисията на Европейския съюз в областта на Върховенството на закона в К. (EULEX), считано до 06.06.2012 г.

С молба с вх. № 9401-0449 от 30.08.2010 г. С. е направила искане до директора на Агенция „Митници“, на основание чл. 64, ал. 2 от ЗДСл, да ѝ бъде разрешено ползването на едногодишен неплатен отпуск за работа с институция на Европейския съюз. Към молбата е приложена покана за заемане на длъжността, в която е посочено, че първоначалният срок на договора е от 10.09.2012 г. до 14.10.2012 г. с възможност за удължаване. Върху молбата е поставена резолюция „разрешавам за срока на офертата“ с дата 04.09.2012 г.

Със заповед № 0 – 1856 от 05.09.2012 г. на директора на Агенция „Митници“, на основание чл. 64, ал. 2 от ЗДСл и предложение за назначаване на работа към мисия EULEX в К. на длъжност „митнически служител“, на Д. М. С. на длъжност „главен инспектор“ в Агенция „Митници“, митнически пункт „Л.“, Митница „Югозападна“ е разрешено ползването на неплатен отпуск за 26 дни за 2012 г., считано от 10.09.2012 г. до 14.10.2012 г. включително.

От приетия по делото трудов договор за назначаване на работа на чуждестранен персонал, сключен между ръководителя на Мисията EULEX К. и Д. М. С., се установява, че последната е назначена от 09.09.2012 г. до 14.10.2012 г. като митничар ЕК 10194 към служба EULEX, с месторабота в К.. С допълнение I към договора срокът му е удължен до 31 януари 2013 г. включително.

На 11.10.2012 г. С. е подала молба с вх. № 9401-0458 по описа на Митница „Югозападна“, до директора на Агенция „Митници“, да бъде изменена заповед № 0 – 1856 от 05.09.2012 г. и да бъде удължен разрешеният ѝ неплатен отпуск в рамките на законовия едногодишен срок по чл. 64, ал. 2 от ЗДСл, считано от 15.10.2012 г.

В отговор на молбата от директора на Агенция „Митници“ е издадено обжалваното в настоящето производство писмо с рег. индекс 4426/492 от 15.10.2012 г., с което на С. е отказано предоставянето на неплатен отпуск по чл. 62, ал. 2 от ЗДСл. В писмото е посочено, че съгласно чл. 64, ал. 2 от ЗДСл, органът по назначаването е длъжен да разреши ползването на неплатен отпуск до една година, веднъж за цялата служба на държавен служител, който е в правоотношение с институция на Европейския съюз. Със заповед № 0 – 1856 от 05.09.2012 г. е изпълнено задължението по чл. 64, ал. 2 от ЗДСл и е разрешен неплатен отпуск на същото основание, поради което няма правно основание за удължаване срока на неплатения отпуск. Страните не спорят, че писмото е връчено на служителката на 18.10.2012 г.

По делото са приети две свидетелства за работа от 11.09.2012 г. и от 15.10.2012 г., издадени от началник служба „Човешки ресурси“ на Мисията на Европейския съюз за върховенството на закона в К., като според първото Д. М. С. е назначена на работа като митнически служител за периода от 09.09.2012 г. до 14.10.2012 г. с възможност

за удължаване на срока, а според второто - за периода от 09.09.2012 г. до 31.01.2013 г. с възможност за удължаване на срока. В представената служебна карта, издадена на С. е посочена крайна дата на валидност – 14.06.2013 г.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София – град, Първо отделение, 42 – ри състав направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 140, ал. 1 от АПК двумесечен преклузивен срок, от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от обжалването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество досежно нейната основателност.

По основателността на жалбата:

Оспорването по жалбата е основателно.

При извършената на основание чл. 168 от АПК служебна проверка, досежно законосъобразността на оспореното писмо на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че то е издадено от компетентен орган и в установената от закона форма, но в нарушение на материалния закон и при несъответствие с целта на закона. Нормата на чл. 64, ал. 2 от ЗДСл урежда задължението на органа по назначаването да разреши ползването на неплатен отпуск до една година, веднъж през цялата служба, на държавен служител, който е в правоотношение с институция на Европейския съюз, извън случаите по чл. 81в, с Организацията на обединените нации, с Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа, с Организацията на С. договор или с други международни правителствени организации.

В случая оспорващата е подала изрична молба на 30.08.2010 г. до директора на Агенция „Митници” да ѝ бъде разрешено ползването на едногодишния неплатен отпуск за работа като митнически служител в институция на Европейския съюз, считано от 10.09.2012 г. Такъв ѝ е бил разрешен само за периода от 10.09.2012 г. до 14.10.2012 г. На 11.10.2012 г. С. е подала молба за удължаване срока на разрешения ѝ неплатен отпуск в рамките на законовия едногодишен срок, считано от 15.10.2012 г. Следователно, директорът на Агенция „Митници” не е бил сезиран с ново искане за ползване на неплатен отпуск, а с искане за удължаване на съществуващ такъв, за срока за който е направено искане още с първата молба. От представените по делото доказателства се установява, че срокът на правоотношението на С. в Мисията на Европейския съюз за върховенството на закона в К. е удължен до 31.01.2013 г. Доколкото към молбата от 11.10.2012 г. не са били приложени доказателства за твърдяното от служителката продължаване на срока на правоотношението, а е имало само твърдения за това, органът е следвало преди произнасянето си с оспореното в настоящето производство писмо да ги изиска, предвид нормата на чл. 35 от АПК.

С оспореното писмо, органът по назначаването е счел, че не са налице условията по чл. 64, ал. 2 от ЗДСл за удължаване на вече разрешения на служител Д. М. С. неплатен отпуск, но не поради непредставяне от страна на служителката на доказателства за продължаване на правоотношението ѝ, а с мотиви, че задължението му по чл. 64, ал. 2 от ЗДСл е изпълнено, тъй като на служителката е разрешен неплатен отпуск на същото основание. Обосновавайки извод, че отпускът по чл. 64, ал. 2 от ЗДСл се разрешава само веднъж през цялата служба, директорът на Агенция „Митници” не е отчел разликата между еднократно разрешаване на неплатен отпуск и удължаване на вече разрешения отпуск по чл. 64, ал. 2 от ЗДСл по същото

правоотношение и със същата институция на Европейския съюз. В ЗДСл липсва нормативна уредба на случаите, в които се иска удължаване на срока на вече разрешения неплатен отпуск, но това не означава, че такова удължаване не е допустимо. В случая не е налице искане за ново разрешаване на неплатен отпуск, а се касае за молба за удължаване на вече разрешен само за 26 дни неплатен отпуск по чл. 64, ал. 2 от ЗДСл. Анализът на цитираната разпоредба обуславя извода, че органът по назначаването не разполага с право на избор и същият е длъжен да разреши ползването на такъв неплатен отпуск при наличие на правоотношение между служителя и съответната институция за срока на правоотношението, но не повече от максимално разрешения по чл. 64, ал. 2 от ЗДСл едногодишен срок. Това удължаване не би противоречало на нормата на чл. 64, ал. 2 от ЗДСл., доколкото не се засяга максималната продължителност на срока на отпуска, предвиден в цитираната разпоредба.

Въз основа на гореизложеното съдът намира така оспореният отказ на директора на Агенция „Митници“ да удължи разрешения на С. неплатен отпуск по чл. 64, ал. 2 от ЗДСл за незаконосъобразен и същият следва да се отмени. Тъй като съдът не разполага с правомощия да се произнесе по същество по направеното от С. искане с молба от 11.10.2012 г., преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне молбата, съобразно указанията дадени с настоящето решение.

Предвид изхода на спора заявеното искане от процесуалния представител на оспорващия за присъждане на направените по делото разноски се явява основателно, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващия от бюджета на Агенция „Митници“ направените по делото разноски. От текста представения по делото договор за правна защита и съдействие серия АВ № [ЕГН] на Адвокатска колегия - Б. се установява, че между С. и представляващия я адвокат е договорено възнаграждение от 500, 00 лв., като е отразено, че сумата е реално внесена. От ответника е направено възражение за прекомерност на заплатеното от оспорващия адвокатско възнаграждение. Съгласно нормата на чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) вр. с чл. 144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В пар. 2 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е предвидено, че в случаите по чл. 78, ал. 5 от ГПК присъденото възнаграждение не може да бъде по-ниско от трикратния размер на възнагражденията, посочени в тази наредба. Съгласно чл. 8, вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г., възнаграждението за защита при неопценяеми иски (какъвто случай е настоящият) е в размер на 150, 00 лв. Съгласно цитираната нормативна уредба трикратният размер на адвокатското възнаграждение в случая възлиза на 450, 00 лв., т. е. претендираното от оспорващата адвокатско възнаграждение го надвишава. Предвид изложеното до тук и действителната правна и фактическа сложност на делото, следва да се приеме, че е налице прекомерност на заплатеното от оспорващата възнаграждение за един адвокат. Ето защо, размерът на дължимото от ответника адвокатско възнаграждение съдът определя на сумата от 450, 00 лв. Наред с това ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващия сумата от 40, 00 лв., представляваща направени от

него разноси за превод на документи или общо – сумата от 490, 00 лв. – направени по делото разноси.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 АПК, Административен съд – София град, Първо отделение, 42 - ри състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Д. М. С. писмо с рег. индекс 4426/492 от 15.10.2012 г. издадено от директора на Агенция „Митници”, с което на оспорващата е отказано удължаването на срока на разрешен неплатен отпуск по чл. 62, ал. 2 от ЗДСл.

ВРЪЩА преписката на административния орган - директора на Агенция „Митници”, за ново произнасяне по молба вх. № 9401-0458 от 11.10.2010 г. по описа на Митница „Югозападна”, подадена от Д. М. С., при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото решение.

ОСЪЖДА Директора на Агенция „Митници”, да възстанови от бюджета на Агенция „Митници”, с адрес 1202, [населено място], [улица] на Д. М. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица] съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, чрез адв. Ю., сума в размер на 490, 00 лв. (четирисотин и деветдесет лева), представляваща направени разноси по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението до страните за изготвянето му и връчването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: